

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/175/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012499
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2123012499.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Andrey Kondllovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaných A. B. a C. C., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní oboch obžalovaných a prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.09.2023, č. k. 104T/12/2023-369, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.12.2023 v Trnave, takto

r o z h o d o l i :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k oboch obžalovaným.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. XXX, t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e :

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

III. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

C. C., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom C., t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e :

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany z 10.02.2023, sp. zn. OT/8/2023, právoplatného 10.02.2023, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

IV. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trnava uznal obžalovaného C. C. za vinného zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Trestného zákona, prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku spolupáchatelstvom podľa § 20, § 219 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaného A. B. za vinného zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Trestného zákona, prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku spolupáchatelstvom podľa § 20, § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaný C. C. spolu s obžalovaným A. B. po vzájomnej dohode dňa 29.01.2023 v čase medzi 02:15 hod. až 02:30 hod. vnikli so zamaskovanými tvármi bez známok násillia cez odomknuté dvere do rodinného domu v G. H. I. J. K. XXX/XX, kde po vniknutí do vnútra tohto domu prešli do obývacej miestnosti, v ktorej v tom čase spal L. C., ktorý sa po ich príchode zobudil, načo k nemu obžalovaní pristúpili so slovami „naval' piko alebo peniaze,“ pričom v rukách držali drevené palice o dĺžke približne 50 cm, s tým, že v dôsledku obavy o život a zdravie L. C. vybehol z domu, po čom obžalovaní zotrvali v dome, odkiaľ odcudzili z obývacej miestnosti mobilný telefón LG so SIM kartou č. XXXXXXXXXX, z kuchyne vzali koženú peňaženku čiernej farby s obsahom občiansky preukaz, vodičský preukaz, preukaz poistenca, karta Fortuna, z okenného parapetu vzali debetnú kartu k účtu vedeného v F. na meno L. C., zo spálne, v ktorej v tom čase spala M. C. odcudzili mobilný telefón zn. FIGI so SIM kartou č. XXXXXXXXXX a tablet zn. Lenovo v bielom obale spolu s klávesnicou a z domu ušli, pričom obžalovaný A. B. následne odcudzenú platobnú kartu toho istého dňa v čase o 03:15:17 hod. a o 03:29:23 hod. neoprávnené použil na čerpacom stanici I. v K., kde sa s ňou v oboch prípadoch neúspešne pokúsil zaplatiť za cigarety sumu 4,20 eur, čím spôsobil L. C. škodu vo výške 4 eur a M. C. škodu vo výške 30 eur.

Za to obžalovanému C. okresný súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany z 10.02.2023, sp. zn. OT/8/2023, právoplatného 10.02.2023, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. A podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona bolo obžalovanému uložené ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou.

Za to obžalovanému B. okresný súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Napokon okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovaným spoločne a nerozdielne povinnosť nahradiť poškodenej M. C. škodu vo výške 30 eur. A podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bola poškodená M. C. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný C. proti výroku o treste, obžalovaný B. odvolanie proti výroku o treste ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo a prokurátor proti výroku o treste oboch obžalovaných.

Obžalovaný B. vo svojom podaní (č. I. 382) uviedol, že trest je neprimerane vysoký za skutok, ktorý spáchal, aj napriek tomu, že urobil vyhlásenie o vine, priznal sa a skutok oľutoval. Jeho konaním nespôsobil vysokú škodu, ublíženie na zdraví a pre spoločnosť nie je nebezpečný. Namietal, že jeho trestnú minulosť by súd nemal spomínať, pretože tresty vykonal.

Obžalovaný B. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu (č. I. 386 - 387) uviedol, že okresný súd porušil jeho práva na spravodlivý súdny proces, zásadu kontradiktórnosti konania a rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Rozsudok je chybný, nesprávny, nezákonný a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dostatočné dôvody, na ktorých by malo byť rozhodnutie súdu založené. Výrok o treste je v rozpore s § 34 ods. 4 Trestného zákona a v časti odôvodnenia o aplikácii § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona je nepreskúmateľný. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok v časti výroku o vine (zrejme mal na mysli výrok o treste – pozn. odvolacieho súdu) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný B. v doplnenom odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu (č. I. 509 - 511) uviedol, že v rozsudku nie je dostatočne presvedčivo súdom vysvetlené, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu. Namietal, že výrok o treste je v rozpore s § 36 písm. n) Trestného zákona, čo vyplýva zo zápisnice o výsluchu obžalovaného v prípravnom konaní zo dňa 26.07.2023 a v nadväznosti na to bol zároveň chybné aplikovaný § 38 ods. 4 Trestného zákona, pričom súd zmätočne aplikoval § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona na nesprávne stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Navrhol opäť napadnutý rozsudok v časti výroku o vine (zrejme mal na mysli výrok o treste – pozn. odvolacieho súdu) zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný C. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu (č. I. 394 - 396) uviedol, že rozhodnutie považuje za arbitrárne a nezákonné a odôvodnenie rozhodnutia za zmätočné a nepreskúmateľné. Trest považuje za neprimerane prísny, až drakonický, a to najmä vzhľadom na všetky okolnosti za ktorých ku skutku došlo, mieru jeho zavinenia, jeho postoj k trestnej činnosti, ako aj z pohľadu všeobecnej či individuálnej prevencie. Skutku, ktorého sa dopustil úprimne ľutuje. Považuje to za osobné zlyhanie, vie, že je to aj jeho chyba, že prepadol drogám. Trestné činy, ktorých sa v minulosti dopustil, boli len v súvislosti s držaním, alebo užívaním drogy pre vlastnú spotrebu, nikdy drogy nepredával. Od začiatku sa k svojmu konaniu a trestnej činnosti staval veľmi kriticky, od počiatku spolupracoval s OČTK, objasnil všetky okolnosti skutku a tiež uviedol druhého spolupáchateľa, o ktorom polícia nevedela a bez jeho pomoci by ho ani nikdy neidentifikovala. Trest aký mu súd uložil a najmä spôsob ako k tomu došiel je zmätočný a nepreskúmateľný. Súd účelovo a nesprávne vykladá jeho trestnú minulosť, zrejme len s cieľom obhájiť svoje neprimerané rozhodnutie.

Súd prvého stupňa uvádzal, že má šesť záznamov v registri trestov, ale už neuviedol, že všetky rozhodnutia sú zahľadené a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Okrem toho posledný záznam pred spáchaním skutku na území SR je spred viac ako 13 rokov. Išlo o „drogový prečin“ malej závažnosti, za ktorý mu bol uložený peňažný trest. Čo sa týka rozhodnutí z Nemecka, tak doteraz bol v tom, že to boli len nejaké priestupky, za ktoré zaplatil pokutu a nie trestné činy, ktoré má uvedené v registri trestov. Všetky rozhodnutia boli za skutky nepatrnej závažnosti a za všetky dostal len pokutu, teda peňažný trest, ktorý hneď zaplatil a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Na uvedené nadväzuje aj priznanie príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, pričom v tejto súvislosti upozornil, že drogový prečin je úplne inej povahy, ako zločin lúpeže, na čo súd vôbec neprihliadol, ale ani sa s tým v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal, hoci to mal urobiť. Upozorňovanie na priestupky na úseku cestnej premávky, ktoré súd vypíchol, je z jeho pohľadu doslova zámerne, a to s jediným cieľom, vykresliť ho ako nejakého kriminálnika, ide však o priestupky, ktorých sa dopúšťa takmer každý občan. Súď však nikde ani len nespomenul, že pred spáchaním tohto skutku nikdy nebol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, dokonca ani podmienený. Vždy mu bol uložený iba peňažný trest, ktorý hneď vykonal. Súď mu ukladal trest aj za využitia § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a zvyšoval mu hornú hranicu

trestnej sadzby. S uvedeným počítal, ale vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a deklarovany postup súdu, ktorý naznačoval, že mu v prípade vyhlásenia viny, bude takéto vyhlásenie zohľadnené postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona per analogiam vo výške uloženého trestu, tak mal za to, že zvyšovanie hornej hranice, nemá a ani nemôže mať vplyv na výšku jeho trestu. Avšak zároveň nerozumie, čo súd spravil a ako sa mohol dopracovať k výške trestu osem rokov. V prvom rade sám uvádza, že pri ukladaní trestu chcel využiť ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona per analogiam a znižovať trest pod dolnú hranicu, čo skutočne aj urobil, pretože použitie týchto ustanovení uviedol vo výrokovvej časti rozsudku. No z jeho pohľadu sa musel minimálne pomýliť, ak vylúči možnosť, že to spravil zámerne, keď uviedol, že znižoval trest pod dolnú hranicu zvýšenej trestnej sadzby. Súd totiž podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mohol zvýšiť len hornú hranicu trestnej sadzby a nie dolnú, čo aj fakticky urobil a uviedol to aj v odôvodnení rozsudku. Tá bola v rozmedzí 7 rokov až 13 rokov a 8 mesiacov. Ak teda súd ukladal trest pod zvýšenú hornú hranicu trestnej sadzby postupoval nesprávne a v rozpore s ustanoveniami podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona per analogiam, ktoré aplikoval. Navyše, ak by aj skutočne chcel uložiť trest znížený o 1/3 pod zvýšenú hornú hranicu trestnej sadzby, tak zníženie o 1/3 nie je aj tak 8 rokov. Súčasne, zníženie trestnej sadzby o 1/3 pod dolnú hranicu trestnej sadzby nemôže byť v tomto prípade nikdy 8 rokov, keďže spodná hranica trestnej sadzby je v jeho prípade 7 rokov. Ešte viac nezrozumiteľne a nespravodlivo vyznieva jeho trest v porovnaní so spoluobžalovaným A. B., ktorý dostal tiež trest 8 rokov. V jeho prípade súd tiež aplikoval ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona per analogiam a ukladal mu trest pod dolnú hranicu. Rozdiel v jeho prípade je ten, že jeho pomer príťažujúcich okolností bol prevažujúci a súd mu musel dvíhať aj spodnú hranicu trestnej sadzby o 1/3. V jeho prípade bola zvýšená spodná hranica trestnej sadzby 8 rokov a 8 mesiacov. Toto sa ale zdalo súdu príliš prísne, tak mu trest znížil na 8 rokov. Navyše A. B. bol 9 krát odsúdený a v 6 prípadoch mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. On nebol vo výkone trestu odňatia slobody ani raz. Nevie o tom, že by mal A. B. nejaké odsúdenie zahladené. Takisto má 6 priestupkov a z toho 4 proti majetku. Súčasne on svoju účasť na skutku od začiatku popieral, kým on od samotného začiatku OČTK všetko objasnil a k svojmu konaniu bol kritický. Nežiada pre A. vyšší trest, lebo aj 8 rokov, ktoré dostal je trest neprimerane vysoký, vzhľadom ku všetkým okolnostiam prípadu, ale považuje za nespravodlivé, že dostal rovnaký trest ako on, hoci on bol viacnásobne vo výkone trestu odňatia slobody. Žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d), e) Trestného poriadku a podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že mu uloží trest v sadzbe 4 roky a 8 mesiacov.

Prokurátor v písomne odôvodnenom odvolaní (č. I. 384 – 385) uviedol, že s postupom súdu pri ukladaní trestov sa nestotožňuje. Za pochybenie vo vzťahu k uloženému trestu obžalovanému C. C. považuje použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona kvôli nadbytočnosti. Súd v tomto smere dôvodil, že obžalovanému C. C. z dôvodu spáchania viacerých trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, a to dvoma samostatnými konaniami musel byť ukladaný úhrnný trest podľa zásad uvedených v § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona za použitia trestnej sadzby trestného činu z nich najprísnejšie trestného (pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona sedem rokov až dvanásť rokov), ktorú súd upravil postupom podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšením jej hornej hranice o jednu tretinu, čím je tak upravená sadzba na 7 rokov až 13 rokov a 8 mesiacov. Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine pristúpil na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste, zohľadniac okolnosti skutku a osobu obžalovaného a najmä možnosť jeho nápravy. Súd ďalej uviedol, že dolná hranica trestnej sadzby tak mohla byť s poukazom na § 39 ods. 4 Trestného zákona znížená o jednu tretinu. Obžalovanému súd týmto postupom uložil trest vo výmere osem rokov v presvedčení, že ukladá trest pod dolnú hranicu zvýšenej trestnej sadzby zohľadniac, že obžalovaný sa dopustil násilnej trestnej činnosti napriek tomu, že v minulosti už bol viackrát odsúdený, z čoho vyplýva, že predchádzajúce tresty na neho nemali žiadny výchovný účinok. S argumentáciou súdu, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov je uloženie trestu pod dolnou hranicou zvýšenej trestnej sadzby sa nestotožňuje. Súd síce správne interpretoval ust. § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, keď hornú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie trestného činu (zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona) zvýšil o jednu tretinu, a tak ustálil, že upravená sadzba predstavuje rozpätie 7 rokov až 13 rokov a 8 mesiacov, avšak z uvedeného je zrejmé, že následné uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov nie je uložením trestu pod dolnú hranicu. Keďže uložený trest odňatia slobody 8 rokov presahuje dolnú hranicu možnosti uloženia trestu, použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona neprichádzalo do úvahy.

Pokiaľ ide o výrok o treste uloženom obžalovanému A. B., tento považoval prokurátor za zmätočný. Súd napriek tomu, že u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. 1) Trestného zákona) a dve priťažujúce okolnosti (§ 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona), prevahu priťažujúcich okolností nevyhodnotil v súlade s ust. § 38 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností zvyšuje sa dolná hranica zákazom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona by v tom prípade prichádzala do úvahy úprava trestnej sadzby na 8 rokov a 8 mesiacov až 12 rokov. Za takéhoto stavu by použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona malo opodstatnenie a uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov by bolo v súlade so zákonom. Pre úplnosť dodal, že za predpokladu rovnosti priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, a teda použitia výlučne ust. § 38 ods. 2 Trestného zákona (bez vyššie uvádzaného odseku 4), by rovnako ako u obžalovaného C. C., bolo použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona nadbytočné.

Vzhľadom k tomu prokurátor vyhodnotil postup Okresného súdu Trnava pri ukladaní trestov obom obžalovaným za nesprávny. Navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava a to vo výroku o treste oboch obžalovaných, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám v intenciách odvolania.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

- 1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.
- 3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že
 - a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
 - b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
 - c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne

zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaní a obhajcovia obžalovaných. Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava vo výroku o treste vo vzťahu k obom obžalovaným, rozhodnúť v intenciách odvolania a odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného C. poukázal na odôvodnenie odvolania a navrhol, aby po zrušení výroku o treste bola vec vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne aby bol obžalovanému uložený trest vo výmere 4 roky a 8 mesiacov. Zároveň navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Obhajca obžalovaného B. navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vec vrátiť na opätovné prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu a zároveň odvolanie prokurátora zamietnuť.

Obžalovaný C. sa pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu a uviedol, že sa ku skutku priznal, veľmi ho ľutuje a bol by rád, keby mu bol uložený mimoriadne znížený trest na spodnej hranici.

Obžalovaný B. sa pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu a dodal, že ho mrzí skutok, ktorý spáchal. Tomuto prednesu predchádzalo vyjadrenie obžalovaného, ktoré predniesol pred otvorením verejného zasadnutia prostredníctvom svojho písomného podania označeného ako generálna námietka zaujatosti (č. I. 524), z ktorého podania vyplynulo, že sa dňa 18.12.2023 o 18.20 hod. dozvedel skutočnosť, že JUDr. Katarína Batisová a niektorý sudca krajského súdu je v priamom príbuzenskom vzťahu s poškodeným L. C. a preto žiadal, aby jeho trestná vec bola odňatá a prikázaná inému príslušnému súdu a to Krajskému súdu v Bratislave. Uvedené sa dozvedel od jeho nebiologického otca. Následne predsedníčka senátu (dopytom na ÚVV Leopoldov) zistila, že obžalovaný sa dňa 18.12.2023 pokúšal o tri telefonické hovory, avšak neúspešne a v tento deň nemal žiadny telefonický hovor, pričom naposledy mal telefonický hovor dňa 27.09.2023. Vzhľadom na uvedené bolo zrejmé, že ide o obštrukciu zo strany obžalovaného a preto nebolo potrebné o takejto námietke zaujatosti konať. Počas verejného zasadnutia po oboznámení spisového materiálu predstúpil opäť obžalovaný B., ktorý výslovne žiadal, aby bol vylúčený na samostatné konanie, pretože chce vyhlásenie o vine zobrať späť a chce, aby bolo vykonané dokazovanie čo sa týka výroku o vine, pričom predsedníčka senátu obžalovaného upozornila, že odvolaním napadol len výrok o treste a preto nie je možné na podklade jeho odvolania preskúmať výrok o vine.

Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Trnave postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Dospel však k záveru, že odvolanie prokurátora a obžalovaného C. do výroku o uloženom treste je dôvodné, avšak odvolanie obžalovaného B. naopak krajský súd vyhodnotil ako odvolanie podané nedôvodne.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o treste, obžalovaný B. žiadne konkrétne (!) procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Skôr ako sa krajský súd bude venovať odvolacím námietkam odvolateľov, je potrebné, pokiaľ ide o primeranosť a zákonnosť výroku o treste, pripomenúť, že pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchateľov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchateľa a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchateľmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchateľov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchateľa trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchateľa a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchateľa i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchateľom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchateľa neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchateľ oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchateľ je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchateľa je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchateľa pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Na začiatok je potrebné akcentovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je absolútne zmätočné, pričom v ňom absentujú logické úvahy. Avšak pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd správne obžalovaným uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, iný druh trestu s poukazom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti ani neprichádzal do úvahy.

Pokiaľ ide o oba napadnuté výroky o treste, je potrebné najskôr uviesť, že krajský súd pri preskúmaní odvolaní zistil, že okresný súd nesprávne priznal obom obžalovaným priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, keď aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona, keďže obžalovaní spáchali dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, pričom ich spáchali dvoma skutkami. Aj keď táto skutočnosť nebola napadnutá podanými odvolaniami, krajský súd napravil pochybenie okresného súdu z dôvodu, že ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Okresný súd založil svoje rozhodnutie vo výroku o treste na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Správny je postup, kedy za súčasného použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada), sa priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov) u obžalovaného neaplikuje, nakoľko uvedená okolnosť už podmienila použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Krajský súd totiž v tomto smere postupuje v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Treba totiž uviesť, že aj keď už neprichádza v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby, úprava hornej hranice trestnej sadzby zostala bezo zmeny. Možno konštatovať, že povinné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby je radikálne v tom rozsahu, ktorý odôvodňuje aplikáciu spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 104/2009 zo dňa 14.6.2010, a teda vylučuje súčasné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 41 ods.2 Trestného zákona.

K výroku o treste obžalovaného B.

Obžalovaný sa domáhal priznania i poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom).

Na to, čo sa považuje za napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom vo vlastnej trestnej veci dáva odpoveď Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod poradovým číslom 44/2017, prijatým za účelom zjednotenia v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Priznanie sa je teda (za ďalej uvedených okolností) poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n) naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nie len „operatívne“) do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste (samozrejme, obžaloba ani za týchto okolností nemusí v súdnom konaní uspieť, čo nie je na účel stanoviska potrebné bližšie rozoberať).

Aplikujúc závery predmetného stanoviska na posudzovanú trestnú vec jednoznačne platí, že obžalovanému B. poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona nepatrí, lebo v prípravnom konaní využil svoje právo a odmietol vypovedať (zápisnica o výsluchu obvineného zo dňa 21.06.2023, kde si sám stanovil podmienky, že chce vyčkať na výsledky znaleckého dokazovania), teda žiadnym spôsobom nenapomáhal orgánom činným v trestnom konaní objasňovať vlastnú trestnú činnosť (vypovedal pred tým ako bol naplánovaný úkon – preštudovanie vyšetrovacieho spisu a navyše podal na poškodeného a spoluobžalovaného trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu krivé obvinenie). Následne v konaní pred súdom realizoval vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré okresný súd prijal, čo však samé o sebe nestačí na to, aby mu bola bez ďalšieho priznaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

K priznanej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona treba uviesť, že aby súd mohol priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu v akejkol'vek podobe hodnotiť v jeho prospech, musí svedčiť o jeho snahe po náprave a nesmie byť urobené len formálne, pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov. Požiadavkou, aby ľútosť páchatel'a bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nebude stačiť iba formálny prejav. Vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatel'a k svojmu trestnému činu, a to na základe jeho správania po čine.

Vzhľadom na uvedené a postoj obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu bolo zrejmé, že vyhlásenie obžalovaného neobsahovalo úprimnú ľútosť k spáchaným trestným činom, keď na verejnom zasadnutí po tom ako mu „neprešla“ obštrukcia v podobe vznesenia vymyslenej generálnej námietky voči konajúcej predsedníčke senátu (a ďalšiemu sudcovi) s účelom zmať vykonanie verejného zasadnutia, prezentoval svoj postoj k spáchaným trestným činom tak, že vyhlásenie o vine chce zobrať späť.

Pokiaľ ide o ukládanie úhrnného trestu, krajský súd ho ukladal podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich (zo zbíhajúcich sa) najprísnejšie trestný. Tým je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere od 7 rokov do 12 rokov.

Krajský súd pri ukladaní trestu obligatórne preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného, pričom u neho nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil priťažujúcu okolnosť, teda bol už za trestný čin odsúdený a tak bolo potrebné obžalovanému zvyšovať dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a zároveň zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu z dôvodu aplikácie tzv. asperačnej zásady.

Vychádzajúc z predchádzajúceho bodu krajský súd trestnú sadzbu uvedenú v § 188 ods. 2 Trestného zákona modifikoval postupom podľa § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na 8 rokov a 8 mesiace až 16 rokov (nesprávne okresný súd stanovil zvýšenú hornú hranicu na 13 rokov a 8 mesiacov, keď tu neplatí ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona).

Majúc na zreteli účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukládanie, dospel krajský súd k záveru, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby je trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Trest odňatia slobody v nižšej výmere, ktorého uloženia sa obžalovaný odvolaním domáhal, by podľa názoru krajského súdu bol trestom nezákonným a nezabezpečil by zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Trestného zákona a to nielen zabrániť páchatelovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, či vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale aj zabezpečiť generálnu prevenciu, t. j. odradiť iných od páchania trestnej činnosti.

Tu treba zdôrazniť, že v prípade obžalovaného B. ide o osobu, ktorá sa opakovane dopúšťala majetkovej trestnej činnosti, teda ide o recidivujúceho páchatel'a, pričom doposiaľ vykonané tresty nespĺnili u neho účel a nedošlo k prevýchove páchatel'a.

Na výkon uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovaného krajský súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keďže pred spáchaním predmetných trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K výroku o treste obžalovaného C.

Preskúmaním trestného spisu krajský súd zistil, že obžalovanému bolo potrebné zohľadniť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (odsúdenia obžalovaného neboli ku dňu konania verejného zasadnutia zahľadené) a dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona.

Ďalej krajský súd (v tomto prípade v súlade s právnym názorom okresného súdu) dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať trest súhrnný. Základným predpokladom uloženia súhrnného trestu je, aby medzi trestným činom, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania a trestným činom, vo vzťahu ku ktorému má byť uložený súhrnný trest existoval viacčinný súbeh. Viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a, a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel' bol za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávaný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so

skorším trestným činom (za ktorý už bol odsúdený). Vo vzťahu k potrebe ukladania súhrnného trestu napokon ani odvolacie námietky odvolateľov nesmerovali.

Odvolací súd vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci u obžalovaného C. je možné postupovať v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017 a teda podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

K vyhláseniu obžalovaného o vine treba uviesť, že takéto vyhlásenie je z hľadiska ďalšieho postupu súdu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie. Odvolací súd zastáva ten právny názor, že vyhlásením viny obžalovaným, ktoré je neodvolateľné, zakladá možný zákonný postup pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Odvolací súd z uvedeného dôvodu po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a pri posudzovaní výmery trestu odňatia slobody a posudzovaní spravodlivosti ukladaného trestu uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanoveného trestu odňatia slobody a to trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 8 mesiacov.

S poukazom na skutočnosť, že u obžalovaného ide o jeho prvé odsúdenie na trest nepodmienečný, zohľadnenie jeho vyhlásenia o vine umožňuje aplikovať mimoriadne zníženie trestu, zvlášť v prípade, ak pri zistení prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností, mimoriadne znížený (súhrnný) trest odňatia slobody má výmeru 5 rokov a 8 mesiacov.

Podľa názoru odvolacieho súdu od obžalovaného C. možno dôvodne očakávať, že výkon i trestu kratšieho trvania, spoločne s uloženým ochranným liečením, splní u neho účel tzv. individuálnej prevencie, ktorý odvolací súd pokladá v jeho prípade za prioritný.

Na výkon uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovaného krajský súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keďže pred spáchaním predmetných trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov potom bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku) .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.